

Misna slavlja i župni oglasi

<i>Poned., 1. lipnja</i>	18.30 + Anka, Jelka i Mijo Mihalić	
<i>Utorak, 2. lipnja</i>	18.30 + Tonček Kuterovac 20.00 VOJNOVAC: Pobožnost 13. utorka Sv. Anti (12. utorka)	
<i>Srijeda, 3. lipnja</i>	18.30 + Franjo Rendulić Fric	
<i>Četvrtak, 4. lipnja</i> TIJELOVO	10 OŠTARIJE: + ob. Novačić i Žilić 12 CEROVNIK: Misa za narod	PROCESIJA PROCESIJA
<i>Petak, 5. lipnja</i>	18.30 + Mijat Gojević Zrnić	
<i>Subota, 6. lipnja</i>	18.30 + Fanika Mihaljević	
<i>7. lipnja</i> DAN GOSPODNJI <i>7. nkg</i>	10 OŠTARIJE: Misa za narod 11 CEROVNIK: + Milan, Anka i Ivica Kirasić 17 SKRADNIK: Mise neće biti	

- ŽUPNA KATEHEZA** – za sve učenike u srijedu večer ispovijed; u četvrtak misa.
- KRUNICA u obitelji** – pozovite obitelji na molitvu krunice s vama i za vas u obitelji.
- DAR ZA OBNOVU CRKVE** – pozivam župljane na dar godišnjeg priloga za crkvu za obnovu objekata. U planu je obnova krovništva crkve na Cerovniku i plovanije u Oštarijama.
- TROŠMARIJA** – hvala obiteljima prvopričesnika za hodočašće u Trošmariju.
- MEĐUDEKANATSKI** - susret svećenika održati će se u ponedjeljak, 1. lipnja u Župi Cvitović (Slunjski dekanat) gdje će domaćin biti don Antonio Čutura, dekan slunjski.

6. SARAJEVO – na susret sa Sv. Ocem papom Franjom polazimo iz Ogulina u petak, 5. lipnja u 22 h. Bus Plaškog kreće u 21.15 h. Ima 8 slobodnih mjesta. Provjerite ispravnost dokumenata: putovnicu ili osobnu kartu. Ako za stadion ne vrijedi kišobran, to ne znači da ga neće nositi sa sobom za ostatak puta. Vozila obilježiti plakatom ili znakom susreta, jer će ih na taj način policija i volonteri lakše prepoznati i uputiti na predviđena parkirališta.

U Sarajevo treba doći do 6 h ujutro, zbog sigurnosne provjere. U liturgijski prostor bit će mogući ući samo s ulaznicom, počevši od 4 h ujutro, a do 9 h svi bi hodočasnici trebali biti na stadionu. Župnici ili voditelji hodočasničkih skupina neka upoznaju hodočasnike da će prije ulaska na liturgijski prostor - stadion biti izvršen policijski pregled svih hodočasnika. Na stadion se ne smiju unositi eksplozivne i zapaljive tvari, sprejevi i boce pod tlakom te nikakvo oružje ili oštri predmeti. Hrana i piće koji se unose na stadion ne smiju biti u metalnoj ili staklenoj ambalaži, a zabranjeno je unositi sve vrste alkoholnih pića. **Umjesto kišobrana treba ponijeti kabanicu.** Svećenike se poziva da obvezatno ponesu liturgijsko ruho te štolu bijele boje, bez kojega neće moći koncelebrirati. U neku od sakristija na stadionu trebaju doći do 9 h. Svećenicima suslaviteljima obučanim u liturgijsko ruho zabranjeno je snimanje bilo kakvim aparatima za snimanje, mobitelima, kamerama i slično. Organizatori Papina pohoda sive podsjećaju da sa sobom ponesu ulaznicu i osobni dokument, zdravstvenu iskaznicu te najnužnije lijekove. Prema Svetom Ocu kod njegovog "prolaska između hodočasnika nije dozvoljeno bilo što bacati, pa ni cvijeće". Hodočasnike se podsjeća da se unaprijed informiraju o svemu, da slušaju upute volontera i osoba zaduženih za sigurnost. Vozači za plaćanje cestarina trebaju imati konvertibilne marke ili papirnate novčanice eura, ali mogu plaćati i kreditnim karticama.

Izdavač: pop Antun Luketić; Župni ured Oštarije; e-mail: www.zupa-ostarije.com

Pod Gospinim plaštom

OŠTARIJE i SKRADNIK, CEROVNIK i VOJNOVAC

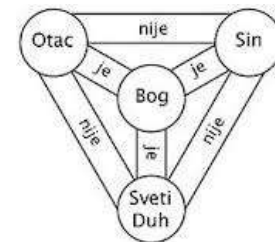
047-584-070 • 098-887-044 • pop.ante@gmail.com

31. svibnja 2015. • PRESV. TROJSTVO • God. VI. • br. 22 (248)

„Krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga!“ (Mt 28, 16-20)

Čitanje svetog Evanđelja po Mateju: U ono vrijeme: Jedanaestorica padoše u Galileju na goru kamo im je naredio Isus. Kad ga ugledaše, padoše ničice preda nj. A neki posumnjaše. Isus im pristupi i prozbori: »Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji! Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio! I evo, ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta.«
Riječ Gospodnja.

Biti Otac, biti Sin i biti Duh su bitne oznake Boga

Kad govorimo o Bogu Ocu, Sinu i Duhu Svetomu, onda mislimo na više nego na tri imena ili tri lica istoga Boga. Biti Otac, biti Sin i biti Duh su tri različite uloge, tri temeljna ponašanja koja nalazimo u Bogu. Isus je u svojem govoru, ali i u svom ponašanju pokazao vrlo usko jedinstvo i povezanost s Ocem, ali uvijek ostaje jasno da je Otac Otac, i samo on. Otac je onaj koji ima inicijativu, koji postavlja Sina i legitimira ga: „Ovo je Sin moj ljubljani, slušajte ga.“ (usp. Mt 17,5) Otac će sve predati Sinu da on vlada nad svime i u svemu. (usp 1 Kor 15,28) To mjesto osloboditi je uloga Sina: „Ne moja volja, nego tvoja“ Moje brige i planovi moraju rasti iz povjerenja u Oca. On će to učiniti bolje od mene. Tako razumijemo molitvu koju nas je naučio Sin: Oče, neka dođe kraljevstvo tvoje, neka bude volja tvoja, neka se posveti tvoje ime. Time je opisana uloga Sina. On je uvijek drugi. Svaki njegov govor je odgovor, svako njegovo davanje je i primanje onoga što mu je dao Otac. Samo tako može Isus izvršavati vlast Očevu i opunomoćiti svoje. Ali koja je specifična uloga Duha? Nju je teže razumjeti, jer se Duha može shvatiti samo indirektno. On je onaj koji stvara atmosferu, ozračje, koji posreduje, potiče, on je onaj koji je „samo“ tu, ali zato stvara ono najvažnije – jedinstvo.

c) Biti Otac, biti Sin, biti Duh - kao tri temeljna ponašanja ljudi

Biti Otac, biti Sin, biti Duh nisu samo tri temeljna ponašanja božanskog života. Jer smo stvoreni na sliku i priliku Božju, zato su to i tri temeljna ponašanja čovječjeg života. Ako malo bolje sagledamo, onda se u nama neprestano mijenjaju te tri uloge. Ne možemo zamisliti ni jednu scenu i situaciju iz našega života gdje se ne očituju ove tri uloge. **Biti Otac.** U Crkvi i društvu danas treba hrabrosti, kao muškarac ili žena, preuzeti „ulogu oca“: preuzeti odgovornost, od početka nepodržavan pokušati sebe i druge potaknuti – a da se ne zaboravi tko je zaista pravi Otac, iz koga izlazi pravo očinstvo. Ne samo autoriteti, nego svatko od nas dnevno stoji pred tom ulogom. Uvijek kad imam govoriti, birati, postupati nije dovoljno samo reagirati. Moram stvarateljski otvarati nove horizonte, moram stvarati

inicijativu, moram nositi odgovornost. **Biti Sin** to bi moglo značiti staviti se u temeljno držanje Isusovo prema Ocu, u njegovu povjerenju prema Ocu: ON će učiniti bolje nego ja. To bi moglo značiti: ako je nekome drugome povjerena „uloga oca“, onda ću ga slušati tako da njegova riječ nađe kod mene odjeka, tako da se potpuno oslonim na njegovu riječ.

Biti Duh. Ovu ulogu prihvaćamo ondje gdje smo postavljeni, gdje neposredno radimo i živimo, kad stvaramo atmosferu, kad radimo u pozadini, kad drugima stvaramo prostor. Svi oni koji takve uloge prihvaćaju u obitelji, zajednici, društvu, su u ulozi temeljnog ponašanja Duha. Biti Otac, biti Sin, biti Duh - svaki od nas će se naći u takvoj ulozi, na ovakav ili onakav način, kad prihvati ulogu, kad misli da nije za to sposoban, pa će raditi kao dobar duh u pozadini. No, ipak moramo naglasiti da je svaki čovjek svoj, ima svoje sklonosti, ima svoje sposobnosti i da se mora tako postaviti da sve konačno dolazi od Boga.

Propovijed biskupa mons. dr. Mile Bogovića za 15. obljetnicu biskupije, 25. svibnja 2015.

Danas Crkva slavi Mariju Majku Crkve. Za tu prigodu imamo ponuđeno više evanđeoskih čitanja. Izabrao sam ovo gdje Isus s križa daje apostolu Ivanu Mariju za Majku, a Mariji Ivana za sina. Tu možemo najbolje prepoznati smisao ovog blagdana - Marija je Majka Crkve jer je u tijeku rađanja Crkve kroz Isusovu patnju i njegova majka Marija bila supatnica.

Majka i rađanje veoma su bliski pojmovi. Ima vrijeme zaljublivanja, vrijeme povezivanja muškoga i ženskoga („Muško i žensko stvori ih“), vrijeme nošenja začetoga djeteta, ali i vrijeme rađanja. Taj zadnji čin je uvijek težak i bolan. Upravo je spomenuti evanđelist Ivan zabilježio ove Isusove riječi na posljednjoj večeri:

„žena kad rađa žalosna je jer je došao njezin čas, ali kad rodi dijete ne spominje se više muke od radosti što se čovjek rodio na svijet“ (Iv 16, 21)

U Isusovim govorimo često čujemo da njegov čas još nije došao. Upravo u vrijeme patnje kaže da je došao njegov čas. Kao ženi za rađanje. Muku žene koja rađa Isus uspoređuje sa svojom mukom jer je zapravo tada bilo rađanje Crkve. Taj Isusov čas je također mučan i težak i to tako težak da moli Oca ako je moguće da ga mimoiđe, ali ga prihvaća jer je Očeva volja spasenje ljudi, rađanje novoga čovjeka. „Gotovo je! Dođe čas. Evo predaje se Sin čovječji“ (Mk 14, 41). No, imajući pred sobom velebno djelo spasenja, Isus u tom mučnom času već nazire svoju proslavu upravo zato jer je slobodno prihvatio taj teški čas. „Došao je čas da se proslavi Sin čovječji!“ (Iv 12, 23).

Marija je suotkupitaljica i sudionica rađanja novoga čovjeka po slici Sina Božjega jer je zajedno sa svojim Sinom proživljavala svu njegovu patnju. Ona je bila i njezina patnja. Svako rađanja i svako rođenje ima i svoj bolni čas. To je jednostavno zakon života. Taj čas treba prihvatiti inače nema obogaćenja života. Mi stariji se sjećamo kako je bilo bolno rađanje samostalne hrvatske države. To bolno rađanje posebno se osjetilo ovdje u Gospiću i u Lici, na području naše biskupije. Da nije bilo žilavosti i spremnosti na taj bolni dio, ne bismo imali slobodnu Hrvatsku.

Ta dionica bolnog rađanja postojala je i u nastanku naše Biskupije. Pred 15. godina nastao je čas kada smo se mogli radovati, ali postojao je i čas, i to više njih, kada

je trebalo trpjeti. Na koncu bio je tu opći konsenzus cijele Hrvatske, ali bilo je trenutaka sve tamo od oslobođenja od Turaka pa do 20. stoljeća kada se ta ideja gurala u stranu i obezvrjeđivala, bilo je i do nedavna onih koji su se grohotom smijali pri spomenu biskupije u Lici. Mene je među ostalim mučila činjenica da je 17 svećenika s ovoga prostora željelo ostati na području druge biskupije, a samo jedan s Riječke biskupije prihvatio je da ostane ovdje (Mons. Marijan Ožura, naš najstariji svećenik). Na dan uspostave biskupije parafrazirao sam u Kolakvcu Virgilijev stih: O kako je teško bilo utemeljiti rimski narod, primijenivši ga na naš slučaj: Kako je teško bilo osnovati Gospičko-senjsku biskupiju. No, kad bi bilo sve bez muke, ništa se velikoga ne bi ni rodilo. A doista je velika stvar da je ovdje konačno osnovano biskupsko središte i razumljivo je da je i to rađanje imalo svoje bolne dionice.

Još je teže bilo rađanje Crkve hrvatskih mučenika. Trebalo je našem narodu dati jasnu poruku da njegove žrtve i njegove patnje nisu nešto beskorisno, da su to dragocjeni biseri, da su to časovi stvaranja i rađanja Božje Hrvatske, kakvu je prepoznao i veliki papa Ivan Pavao II. Više puta sam sebi govorio, a i svojim suradnicima: ne možeš graditi crkvu mučenicima uz zabavnu pjesmu. Trebaš osjetiti i sam na svojoj koži vrijednost patnje i žrtve i to uvjerenje javno i privatno svjedočiti. I trebaš i danas biti spreman mirno podnijeti kada naiđeš i na člana župnog pastoralnog vijeća koji ti se uoči hvali da nije nikada bio na Udbini niti će ikada onamo ići. No i taj ti pomaže da shvatiš vrijednost patnje i poniženja, jer ako to ne naučiš nisi sposoban ništa vrijedno ni pokrenuti ni ostvariti. Naši veliki protivnici znaju nerijetko postati veliki pomoćnici. Makar to i ne htjeli.

Badava ti pokretati velike projekte ako nisi spreman prihvatiti bolnu i mučnu dionicu njihovih ostvarivanja. Želim reći da svaki kršćanin treba biti spreman na taj bolni dio rađanja i obogaćivanja života. Kada se izgubi osjećaj za vrijednost patnje i Krist ti postane neki iracionalni ekshibicionist, žrtve samo mučno izgubljeni životi, a mučenici jasnici izgubljeni u vremenu i prostoru. Mi smo se odazvali pozivu svetoga Ivana Pavla II. da častimo svoje mučenike i da ih nasljedujemo. Na čast tome papi mi ćemo prekosutra blagosloviti temelje crkve u Lapačkoj dolini gdje su Hrvati i katolici mahom poubijani ubrzo nakon „prve puške“. Katolici su se vratili u tu dolinu, ne s puškom, nego opet bježeći od puške. Ali tu su, i treba im crkva.

Braćo i sestre, gdje je izgubljen osjećaj za vrijednost žrtve i patnje, gdje se ne prihvaća „bolno rađanje“, tu se širi „humano umiranje“ i kultura smrti. No, prisjetimo se prvih stoljeća kada su kršćani bili kao ovce za klanje, ali su upravo ti kršćani svojom žrtvom preporodili svijet i postavili zdrave temelje društvu koje je već tonulo. Onaj koji bježi od svakog napora i žrtve, koji ne želi preuzeti odgovornost i unijeti sebe za dobro drugih, taj daje svoj doprinos umiranju naroda. Uzdižući osjećaj za vrijednost žrtve na našim prostorima željeli smo se uključiti među one koji rade na tome da na ovim prostorima svakim danom život bude jači, a to znači da bude ovo područje životnije upravo zato jer ga svojim plodovima obogaćuje i hrani Gospičko-senjska biskupija.

